

άσυγκόλλητος επίθ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Ρόδ. Σύμ. άσυγκόλ-λῆτος Ρόδ. άζ'ζόλλ'τους Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Τὸ μεταγν. επίθ. άσυγκόλλητος.

Ὁ μὴ ἐρχόμενος εἰς ἐπαφὴν μετ' ἄλλων, ἀκοινωνήτος ἔνθ' ἄν.: Ἀσυγκόλλητος ἄνθρωπος Ἀρκαδ. Γυναῖκα άσυγκόλλητη Ἀρκαδ. κ.ά. Συνών. άγειτόνευτος, άγειτονία-στος, άκοινωνήτος 1, άκριτος 3, άμπλαχτος, άπραχτος 4, άσμιχτος 2β, άσυγκόλλευτος, άσυνα-νάστρεφτος, άσυντρέφιαστος 2, μονόχνοτος. Πβ. άσυγκέριστος.

άσυγκόμμιαστος επίθ. Θήρ. Κύθν. Τήν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ επίθ. *συγκομμιαστός <συγκομμιάζω.

1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀνεζητήθησαν τὰ συγ-κόμμια, ἦτοι τὰ κοινὰ μετ' ἄλλου τινὸς ἐξωτερικὰ γνω-ρίσματα Θήρ. Κύθν.: Ἀυτὴ δὲν ἀφίνει ἄνθρωπο άσυγκόμ-μιαστο, ὅλους τοὺς συγκομμιάζει Κύθν. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ προσομοιάσῃ μὲ ἄλλον, ὁ πρὸς οὐδένα ὁμοιάζων Τήν.

άσύγκριτα επίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ επίθ. άσύγκριτος.

Ἀσυγκρίτως: Εἶναι άσύγκριτα ἀνώτερός του-καλύτερός του κττ.

άσύγκριτος επίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. επίθ. άσύγκριτος.

Ὁ μὴ συγκρινόμενος πρὸς ἄλλους, ἀπαράμιλλος, ἔξο-χος σύνηθ.: Ἡ Ρόζα ἦταν άσύγκριτη πρὸς κάθε ἄλλο κορίτσι ΓΞενοπ. Κατήφ. 33 — Ποιήμ.

Καὶ μέσα 'ς τὸ δροσόβολο καὶ καθαρὸν ἀέρα στήνουν άσύγκριτους χοροὺς τοῦ Παρνασσοῦ οἱ παρθένες ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 18

Καὶ σοῦ ἀγκαλῆζω τοῦ κορμιοῦ | τ' άσύγκριτα τὰ κάλλη με τὴ θαμπὴ καὶ ἀδύνατη | καὶ ἀνέτολμη ματιά μου ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 85.

άσύγκρυφτος επίθ. ἀμάρτ. άσύγκρεφτος Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ επίθ. *συγκρυφτός <συγκρύβω.

Ὁ μὴ συγκεκρυμμένος, ὁ μὴ συγκεκαλυμμένος ὑπὸ τέφρας, ἐπὶ πυρᾷ ἔνθ' ἄν.: Ἐφέκεν τ' ἄψιμον άσύγκρεφτον καὶ θὰ ρύεται ὀγλήγορα (ἄφησε τὴ φωτιά ἀπαράχωστη καὶ θὰ χωνέψῃ γρήγορα) Χαλδ.

άσυγούδιαστος επίθ. ἀμάρτ. άσουόδιαστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ επίθ. *συγουδιαστός <συγουδιάζω.

Ὁ μὴ ὑποστάς σῆψιν: Ἀσουόδιαστες εἰν' ἀκόμα οἱ ἐλαιές, μὰ ἃ δὲ τζοὶ βγάλωμεν ἢ σήμερα ἢ αὔριο, θὰ σουοδιάσουνε.

άσυγυρισιά ἢ, σύνηθ. άσυρισιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ επίθ. άσυγύριστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ά- στερητ. 1β.

Ἐλλειψις τάξεως καὶ εὐτρεπισμοῦ εἰς τὰ ἔπιπλα τῆς οἰκίας ἢ τὴν ἀμφίεσιν ἔνθ' ἄν.: Ἡ άσυγυρισιά τῆς γυναίκας -τοῦ σπιτοῦ σύνηθ. Συνών. άστρωσις 2, άσυγυρι-σίπλα, άσυγυρισίλα.

άσυγυρισίλα ἢ, Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. άσυγυρισιά καὶ τῆς καταλ. -ίπλα.

Ἀσυγυρισιά, ὁ ἰδ.

άσυγυρισίλα ἢ, Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. άσυγυρισιά καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἀσυγυρισιά, ὁ ἰδ.

άσυγύριστα επίρρ. σύνηθ. άσυγύρ'στα βόρ. ἰδιώμ. άσυγύριγα πολλαχ. άσυγύριγο Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ επίθ. άσυγύριστος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ τις εὐτρεπίσει ἔνθ' ἄν.: Ἐχω ἀκόμα άσυ-γύριστα σύνηθ. Ἐχω άσυγύριγο σήμερα Κεφαλλ. Συνών. άσυμμάζευστα.

άσυγύριστος επίθ. άσυγγύριστος Πόντ. άσυγύρι-στος κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) άσυγγύριστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) άσυγύρ'στους βόρ. ἰδιώμ. άσυγύριστος Με-γίστ. άσυγγύριγος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) άσ'γύρ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.) άσυγγύριχτος Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ επίθ. *συγγυριστός <συ-γυρίζω.

1) Ὁ μὴ ἀνακινηθεῖς, ὁ μὴ ἀναδευθεῖς Λεξ. Δημητρ.: Τὸ ἀραποσίτι ἄμα τὸ ἀφήσῃς άσυγγύριστο μονχλιάζει. 2) Ὁ μὴ τακτοποιηθεῖς, ὁ μὴ εὐτρεπισθεῖς, ὁ μὴ διευθετηθεῖς, ἐπὶ ἀψύχων καὶ ἐμψύχων κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Δωμάτιο - κρεββάτι - σίτι - τραπέζι άσυγγύριστο κοιν. Ἀσυ-γύριστα φορτοέρια Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἐφῆκεν τ' ὀσπίτ' άσυγγύ-ριστον Τραπ. || Παροιμ. Σπίτι άσυγγύριστο μουσαφίρη περιμένει (οἱ ἐπισκέπται ἔρχονται, ὅταν εἶναι τις ἀνέτοιμος νὰ τοὺς δεχθῇ) Αἰγιν. Συνών. άβόλευτος 1, άγκλιστος 2, *άδιακόμπητος, άδιάρμιστος, ἀναπάρωτος 1, άσιαχτος Α2, άσυμμάζευστος 2, άσυμμάζωχτος 2, άσυνορθίαστος 1, άσυνόρθωτος 1. β) Ἀτημέλη-τος, ἀκαλλώπιστος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Γυναῖκα άσυγγύριστη. Κορίτσι άσυγγύριστο σύνηθ. Ἡ νύφε ἀκόμαν άσυ-γύριστος ἔν' Τραπ. Συνών. άκαλλίωτος, άνορδίνια-στος 1, άσυμμάζωχτος 4, άσυνορθίαστος 2, άσυν-όρθωτος 1β, άσυντρέανευτος 2. 3) Δυσκίνητος ἐκ πολυσαρκίας Πελοπ. (Ἀρκαδ.): Ἐγινε άσυγγύριγος. 4) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια δὲν ἰσοπεδώθη, δὲν ἐλειάνθη, ἐπὶ ξύλου Πόντ. (Χαλδ.): Ὁ μάστορας ἔφέκεν τ' ἔναν τὸ ξύλον άσυγγύριστον.

άσυνδαύλευτος επίθ. ἀμάρτ. άσυνδράλευτος Νάξ. (Γαλανᾷδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ επίθ. *συνδαυλευτός <*συνδαυλεύω.

Ὁ μὴ συνδαυλισθεῖς, άσυνδαύλιστος, ἐπὶ πυρᾷ: Ἀσυ-δράλευτη φωτιά. Συνών. άσυνδαύλιστος 1.

άσυνδαύλιστος επίθ. Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ά-συνταύλιστος Πελοπ. (Μάν.) Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ επίθ. *συνδαυλιστός <συνδαυλίζω.

1) Ἀσυνδαύλευτος, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀφῆσα τὴ φωτιά άσυνδαύλιστη κα' ἔσβησε Κρήτ. Ἀσυνταύλιστος φωτιά Πόντ. Μαγκάλ' άσυνταύλιστον αὐτόθ. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἐξερεθι-ζόμενος Λεξ. Δημητρ.: Ἀσυνδαύλιστη ἔχτρα. Ἀσυνδαύλιστα πάθη.

άσύδοτος επίθ. σύνηθ. άσύδουτους βόρ. ἰδιώμ. ά-σούδοτος Ἡπ. (Πωγών.) άσύδ-δοτος Σύμ.

Ἐκ τοῦ επίθ. *άσύνδοτος.

1) Ὁ μὴ ὑποβαλλόμενος εἰς πληρωμὴν φόρου, ἀφο-ρολόγητος, ἀτελής σύνηθ.: Πολλὰ μοναστήρια εἶναι άσύδοτα.

2) Ὁ μὴ ἐκπληρῶν τὰς ὑποχρεώσεις του ἢ ὁ ἀπηλ-λαγμένος πάσης ὑποχρεώσεως πολλαχ.: Ἐὸν θές νὰ 'σαι παντοῦ άσύδοτος πολλαχ. Φτοῦνος ἔν' άσύδοτος, ὅτι ζημιὰ καὶ νὰ κάνῃ δὲν πλερώνει Πελοπ. (Βούρβουρ.) β) Ὁ ἐλεύ-

θερος νὰ κάμνη ἢ νὰ λέγῃ ὅ,τι θέλει πολλαχ. 3) Ἐλεύθερος, ἀνεπιτήρητος Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τ' ἄφησα ἀσύδοτα τὰ πράματά μου Κλουτσινοχ.*

4) Σκληρός, ἀλύγιστος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): *Ἐύλο ἀσύδοτο Λακων. Χτίσιμο ἀσύδοτο Μάν.* β) Ἄκαμπτos, πείσμων Πελοπν. (Λακων.): *Ἔναι ἀσύδοτος, δὲ δαυαδώνει (δὲν ὑποχωρεῖ).* 5) Ἄθικτος, ἀπείρακτος Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ.ά.): *Ψωμί ἀσύδοτο Λακων. || Παροιμ. Καὶ τὸ σκύλλο χορτῆτο καὶ τὸ καρβέλ' ἀσύδοτο (ἐπὶ τοῦ ἐπιδιώκοντος κέρδη ἀσυμβίβαστα) Μάν. κ.ά. Συνών. ἄγγιχτος 1.*

ἀσυλλίβωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συλλίβωτος < συλλιβώνω.

1) Ἀνέφελος ἔνθ' ἄν.: Ἀσυλλίβωτος οὐρανός Κερασ.

2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ σκυθρωπὸς Πόντ. (Κερασ.): *Κάποτε ἔν' συλλιβωμένος καὶ κάποτε ἀσυλλίβωτος.*

ἀσυλλόγιαστος ἐπίθ. Ἡπ. ἀσυλλόγιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. ἀσυλλόγιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀσυνολόγιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συλλογιαστός < συλλογιαζομαι.

Ἄν' μὴ συλλογιζόμενος περὶ τινος, ἄφροντις ἔνθ' ἄν.: Ἀσυλλόγιαστους ἀνθρώπους Ζαγόρ. Συνών. ἀδιανόητος, ἀμέριμνος, ἀνέννοιος 1, ἀνοιαστος 1, ἀστόχαστος 1ε, ἀσυλλόγιστος 2, ξένοιαστος.

ἀσυλλογισιὰ ἢ, ἀσυλλογισία Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) ἀσυλλογισιὰ σύνθηθ. ἀσ'λλογ'σιὰ βόρ. ιδιῶμ. ἀσ'λλοῖσά Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσυλλόγιστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ιδ. ἀ- στερητ. 1β. Πβ. καὶ μεταγν. ἀσυλλογιστία.

1) Τὸ νὰ μὴ συλλογίζεται τις ὀρθῶς, ἀπερισκεψία σύνθηθ.: *Μὲ τὴν ἀσυλλογισίαν σου πολλὰ θὰ πάθῃς* Συνών. ἀστοχασιὰ 1. 2) Ἀμεριμνησία σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): *Ἀσυλλογισιὰ ποῦ τὴν ἔχει, δὲν τὸν μέλει γὰ τίποτα! σύνθηθ. Ἀσ' σὴν ἀσυλλογισίαν ἀτ' πολλὰ κακὰ παθάν'* Πόντ. Συνών. ἀνοιασιὰ, ἀφροντισιὰ, ξενοιασιὰ.

ἀσυλλόγιστα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀσυλλόγ'στα βόρ. ιδιῶμ. ἀσυλλόιστα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσυλλόγιστος.

1) Ἀσυλλογίστως, ἀπερισκέπτως κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): *Αὐτὸς ζῆ-μιλεῖ-ξοδεύει-κάνει τοῖς δουλειῇς του ἀσυλλόγιστα κοιν. Συνών. ἀστόχαστα 1.*

2) Ὑπερμέτρως Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.): *Πίνει-τρώγει ἀσυλλόγιστα.*

ἀσυλλόγιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀσυλλόγ'στους βόρ. ιδιῶμ. ἀσυλλόιστος Ἄνδρ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Οἶν.) ἀσυλλόιστους Εὐβ. (Στρόπον.) ἀσ'λλόιστους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσ'λλόιστες Σκῦρ. ἀσ'λλόγ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀσυλλόγιστος.

1) Ὁ μὴ καλῶς σκεπτόμενος, ἀπερίσκεπτος κοιν. καὶ Πόντ.: *Ἀσυλλόγιστος ἄνθρωπος-νέος. Ἀσυλλόγιστη γυναῖκα κοιν. || Γνωμ.*

Ἀνθρώπος ἀσυλλόγιστος ἀτὸς του καὶ ἀπατὸς του

κάνει κακὸ τοῦ λόου του ποῦ δὲ τοῦ κάνει 'χτρός του

Ἄνδρ. Συνών. ἀδισλόγιστος 1, ἀδισμέτρητος, ἀζύγιστος 2, ἀκομπασσάριστος, ἀμέτρητος 2, ἀστόχαστος 1. 2) Ἀμέριμνος πολλαχ. καὶ Πόντ.: *Αὐτὸς ζῆ-περνᾷ ἀσυλλόγιστος πολλαχ. Πολλὰ ἀσυλλόγιστος εἶσαι Πόντ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀσυλλόγιστος.*

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσυλλόγ'στους καὶ ἐπών. Ἰμβρ.

ἀσυμβίβαστος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ. ἀν'σ'νίβαστους Λῆμν.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσυμβίβαστος.

1) Ὁ μὴ συμβιβασθεὶς πρὸς τινὰ σύνθηθ.: *Εἴμαστε ἀκόμα ἀσυμβίβαστοι μὲ τὸν δεῖνα.* 2) Ἀπρόσεκτος, ἀγροῖκος Λῆμν.: *Ἐ καμένι, εἶσι πλὴν δίπ' ἀν'σ'νίβαστους!*

ἀσύμβουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσύμβουλους Θράκ. (Μάδυτ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσύμβουλος.

Ἄν' μὴ καθοδηγηθεὶς: *Ἡμ'να μ'κρὸ κι χονρ'κὸ ὁδὸς πέθαν' ἢ δαδᾶς-ι-μ', γιὰ ταῦτον ἀπόμ'κα ἀσύμβουλον κ' ἔφαγα τοῦ βιό μ'.*

ἀσυμμάζευτα ἐπίρρ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσυμμάζευστος.

Ἄνευ συναγωγῆς, περισυλλογῆς, διευθετήσεως: *Ἐχομε ἀκόμα ἀσυμμάζευτα 'ς τὸ σπῖτι. Συνών. ἀσυγύριστα.*

ἀσυμμάζευστος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀσ'μμάζιφτους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συμμάζευστος < συμμάζεύω.

1) Ὁ μὴ συναχθεὶς, ὁ μὴ συναθροισθεὶς σύνθηθ.: *Ἐλαιὲς ἀσυμμάζευτες. Ἀσυμμάζευτα ἐργαλεῖα-ροῦχα κττ. Συνών. ἀμάδευστος, ἀμάζευστος, ἀμάζωτος 1, ἀσυμμάζωχτος 1, ἀσύμμαστος 1.* 2) Ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς σύνθηθ.: *Δωμάτιο-νοικοκυριὸ-σπῖτι ἀσυμμάζευστο. Βιβλία-πράματα ἀσυμμάζευτα. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀσυγύριστος 2.* 3) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ περιορίσῃ, ὁ μὴ πειθόμενος, ἀτίθασος, ἀπειθήνης σύνθηθ.: *Ἀσυμμάζευστος ἄνθρωπος. Ἀσυμμάζευστη κωπέλλα. Ἀσυμμάζευστο παιδί σύνθηθ. Συνών. ἀσυμμάζωχτος 3, ἀσύμμαστος 2, ἄταχτος.* 4) Ζωηρὸς πολλαχ.: *Ἀσυμμάζευστος γλεντιζές.*

ἀσυμμάζωχτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀσυμμάζουχτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀσυμμάζωτος Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἀσ'μμάζωτος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. συμμάζωχτός. Τύπ. ἀσυμμάζωχτος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀσυμμάζευστος 1, ὁ ιδ., σύνθηθ.: *Ἀσυμμάζωχτη σταφίδα. Ἀσυμμάζωχτες ἐλαιές. Ἀσυμμάζωχτα βερεσέδια σύνθηθ. β) Ἐπὶ καρπῶν ὁ τοσοῦτον ἀφθονος, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ συλλεχθῇ Κρήτ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀσυγκόμιστος): *Τὰ πορτακάλια ποῦ 'ρριζ' ὁ ἀέρας εἰν' ἀσυμμάζωχτα Κρήτ.* 2) Ἀσυμμάζευστος 2, ὁ ιδ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Σπῖτι ἀσυμμάζωτο.* 3) Ἀσυμμάζευστος 3, ὁ ιδ., Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. — Λεξ. Πρω.: *Ἀσυμμάζωχτο παιδί Κρήτ. Ἀσυμμάζωχτος εἶναι ὁ γγιός μου Λεξ. Πρω.* 4) Ἀτημέλητος, ἀπεριποίητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Πάντα ἀσυμμάζωχτη εἶσαι σύ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀσυγύριστος 2β.**

ἀσύμμαστος ἐπίθ. Ἡπ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀσύμμαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συμμάστος < συμμάσω.

1) Ἀσυμμάζευστος 1, ὁ ιδ., Λεξ. Δημητρ.: *Ἀσύμμαστα ζωντανά. Ἀσύμμαστο σ'τάρι.* 2) Ἀσυμμάζευστος 3, ὁ ιδ., Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: *Ἀντρες ἀσύμμαστοι Λεξ. Δημητρ. Ἀσύμμαστα παιδιὰ αὐτόθ.*

ἀσυμμόρφωτος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συμμορφωτός < συμμορφώνω.

